

Ewald Frank

Nedeľa, 22. 10. 1989 10.00 h, Krefeld, Nemecko

5. Mojžišova 28,1-14: Požehnania a zaslúbenia pre Boží ľud!

vysielané 4. 1. 2026 o 10.00 hod.

Sme vďační za každú pieseň, ktorú môžeme ku cti Božej spievať, vďační za spevákov, vďační za každého, ktorí má účasť na tom, čo sa deje, aby sme Pánu slúžili.

Už často sme to povedali, máme len jeden život a ten život patrí Pánu, On ho vykúpil, On zaplatil cenu. My viac nepatríme sami sebe, ale Jemu, ktorý za nás dal Svoj život. Pavol hovorí: „**To, čo teraz žijem, to žijem vo viere v Syna Božieho.**“ [Gal 2:20] A hovorí: „**Ak žijeme, tak žijeme Pánu, a ak zomierame, tak zomierame Pánu, či už žijeme alebo zomierame, sme Pánovi.**“ [Röm 14:8]

To nemôže byť inak, ako sme už počuli v slove na úvod, nesmie nastať žiadne zastavenie, ale postup vpred s Pánom, hlbšie preniknutie do obecnstva s Bohom, hľadať a nájsť spojenie s Ním, aby Božia milosť mohla čím ďalej tým viac, v nás mocne pôsobiť skrze Slovo a Ducha a tak ďalej.

Chcel by som všetkých srdečne privítať a obzvlášť jednoducho poprosiť i o to, že by sme bohoslužbu považovali za bohoslužbu a zachovávali počas nej pokoj. Na tomto mieste máme ctibázeň pred Pánom a Jeho Slovom. Patrí sa jednoducho, že by bol v dome Božom zachovávaný pokoj a nehovorili ľudia, ale Boh skrze Svoje Slovo ku nám hovoril.

Srdečne a úprimne vás vítame, ale prosíme o to, aby bohoslužba bola za bohoslužbu považovaná a tak i prežívaná. Ide o to, aby sme boli všetci požehnaní a nerušili jeden druhého. Bohoslužba začína a končí, v medzičase nesmie nikto vchádzať, vychádzať, dvere otvárať a zatvárať a iných rušiť, ale ako už som povedal, bohoslužba je v prítomnosti Božej a dom Pánov má byť nazývaný domom modlitby pre všetky národy.

Ale všetky národy, ktoré sa v modlitebnom dome zhromažďujú, všetky národy aj jazyky sú potom ľudom Božím. V tom okamihu, keď sme sa stali deťmi Božími, patríme do veľkej rodiny Božej. A ako deti Božie, tak to píše i Pavol Timoteovi, máme vedieť, ako sa máme v dome Božom správať, v dome Božom, ktorý je stĺpom a základom pravdy. Tak to píše Timoteovi. [1Tim 3:15]

Keď speváci spievali druhú pieseň, myslel som na 2. list Timoteovi, kapitola 4, verš 7. Tu Pavol hovorí:

[7] Bojoval som dobrý boj, beh som dokonal, vieru som zachoval.

[8] Za týmto už mi je odložená koruna spravodlivosti, ktorú mi dá Pán, spravodlivý sudca, v ten deň, a nie len mne, ale aj všetkým, ktorí milujú Jeho príchod.” [2 Tim 4:7–8]

Na inom mieste píše Pavol Timoteovi: „**Ten kto zápasí, ten má zápasit' zákonite, správne, inak nebude korunovaný.**” Ide o to, bojovať správne. On to tam vysvetľuje, že ten kto súťaží, všetko odkladá, nie je zaťažovaný alebo obťažovaný, on sa oslobodzuje, aby mohol súťažiť. A takisto je s nami – my odkladáme to, čo nám zabraňuje, aby sme vo viere skutočne mohli kráčať vpred, aby sme z milosti spoločne dosiahli cieľ.

Budem čítať niekoľko biblických miest, včera večer som sa už krátko na to odvolal. Chcel by som to teraz čítať z Marka, kapitola 5. Marka, kapitola 5 od verša 30. Tu stojí napísané:

[30] A Ježiš hneď poznal v Sebe, že vyšla z Neho uzdravujúca moc, a obrátiac sa v zástupe vravel: Kto sa dotkol Môjho rúcha?

[31] A Jeho učeníci Mu vraveli: Vidiš, že Ťa zástup tlačí so všetkých strán, a hovoríš: Kto sa Ma dotkol?

[32] Ale On sa obzeral dookola, aby videl tú, ktorá to urobila.

[33] A žena, bojac a trasúc sa, lebo vedela, čo sa pri nej stalo, prišla a padla pred Ním a povedala Mu celú pravdu.

[34] A On jej povedal: Dcéra, tvoja viera ťa uzdravila, idi v pokoji a buď zdravá a prostá svojej choroby. [Mk 5:30–34]

Celý ten dav Ho obklopoval, tlačil sa na Neho, dotýkal sa Ho, ale bola tam jedna žena, ktorá mala prosbu, ktorá sa netlačila len preto, že sa ostatní tlačili, nie, ona sa Ho vo viere dotkla – vo viere, že ak sa Ho dotkne, bude uzdravená. To bola tá viera, ktorú mala vo svojom srdci. A táto viera vypôsobila div uzdravenia.

Učeníci povedali, „**Majstre, celé to množstvo ľudu sa na Teba tlačí a všetci sa Ťa dotýkajú...**“ – ale On s tým nebol spokojný. Rozliadol sa v dave, aby našiel tú, ktorá sa Ho vo viere dotkla, s prosbou vo svojom srdci. A keď ju uvidel, oslovil ju. A práve sme to čítali, povedal: „**Moja dcéra, tvoja viera ťa zachránila.**” V pôvodnom texte je pre záchranu a uzdravenie použité to isté slovo, vždy podľa toho, čo sa deje, či už na duši alebo na tele – v pôvodnom texte je to isté slovo.

Pán je oboje. On je záchranca a uzdravovateľ. On bol ranený pre naše hriechy, bitý a mučený, trest bol zložený na Neho, aby sme my mali pokoj a skrze Jeho

rany sme boli uzdravení. Tak iste, ako Jeho krv tiekla k odpusteniu našich hriechov, tak iste bol bitý na Svojom tele a mučený, aby sme my mohli byť uzdravení zo svojich chorôb. Skrze Jeho rany sme my uzdravení, rany boli modriny, ktoré boli bité. On na Svojom vlastnom tele pocítil, čo so sebou celé to zlorečerstvo prinieslo. On sa stal zlorečerstvom pre nás, aby sme sa my mohli stať tými požehnanými Božími.

Keď som to čítal, že to neboli len ľudia v tom dave, ale niekto s mimoriadnou prosbou, tak som sa sám seba pýtal:

Ako je to s nami?

Prišli sme len na to, aby sme tak všeobecne počuli Slovo, alebo sme prišli, aby sme sa Pána dotkli a aby sa On dotkol nás?

Prišli sme s nejakou určitou túžbou, aby sme Boha zažili?

Ten, kto k Nemu prichádza, musí predsa vedieť, čo si od Neho praje. Pán sa stále znovu pýtal: „**Čo chceš, aby som ti učinil?**”

Slepí povedali: „**Chcel by som vidieť.**”

Malomocní povedali: „**Chcel by som byť čistý.**”

Chromí povedali: „**Chcel by som byť chodiaci.**”

A On vyslovil Slovo a stalo sa to. Prosím, nebuďme len zhromaždení vôkol Neho len ako dav, ale ako jednotlivci sa Ho vo viere dotknime a vyjde z Neho sila.

Biblické miesto v Novom zákone pre celý priebeh času Cirkvi nachádzame v liste Židom, kapitola 4, verš 15 a 16:

[15] Lebo nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol súcitiť s našimi slabosťami, ale pokúšaného vo všetkom podobne nám, bez hriechu, len bez hriechu.

[16] Pristupujme teda so smelou dôverou ku trónu milosti, aby sme dostali milosrdenstvo a našli milosť na pomoc v pravý čas. [Hebr 4:15–16]

Aké nádherné Slovo. I my sa môžeme Pána vo viere dotknúť, ku Nemu vzhliadnuť a nájsť milosť pre pomoc v pravý čas. Ako som už povedal, počuli sme na úvod nádherné Slovo, vzali sme si ho k srdcu.

Chcel by som čítať niekoľko miest zo Starého zákona a potom to spojiť s Novým zákonom. Vy viete, v Starom zákone to bol Izrael, ktorý Pán vyvolil zo všetkých národov, jazykov a národností za Svoj vlastný národ, národ Svojho vlastníctva, uzavrel s ním zmluvu, žehnal ho – pokiaľ kráčal po Jeho cestách; a opustil ich, keď sa stali neposlušnými.

Boh je predsa Svätý Boh, Pravdivý Boh. On nemôže nechať každého činiť, čo by chcel. Tak ako pozemský otec svoje deti vychováva, tak by chcel Boh, aby sme boli vychovávaní, putovali po Jeho cestách, boli poslušní, aby z nás mohol mať radosť.

V 5. Mojžišovej, v prvej kapitole, verš 32 stojí: **„Ale napriek tomu všetkému ste zostali bez dôvery v Hospodina, vášho Boha.”**

To, čo Boh od nás vyžaduje, je viera a dôvera voči Nemu, voči Jeho Slovu. A ako sme už často povedali, Boh je dôveryhodný, Jeho Slovo je dôveryhodné. To, čo On sľúbil, iste dodrží. Boh chce, aby sme Mu dôverovali. Boh chce, aby sme Mu verili, aby sme Ho brali za Jeho Slovo aj vtedy, keď nič nevidíme, tak ako to bolo s Abrahámom. On veril tam, kde nebolo na čo sa nadejať. On veril, že Boh naplní to, čo sľúbil.

To Slovo z 5. Mojžišovej, kapitola 4, verš 10: **„Najmä nezabudni na deň, ktorého si stál pred Hospodinom svojím Bohom na Horebe, keď mi povedal Hospodin: Zhromaždi Mi ľud, a dám, aby počuli Moje slová, ktorým sa budú učiť, aby sa báli po všetky dni, dokiaľ len budú žiť na zemi, a budú učiť aj svojich synov.”**

Som taký vďačný, že Boh je osobným Bohom. Nie nejaká hmlistá idea, nejaká myšlienka, ktorá by mohla existovať niekde vo vesmíre, ale osobný Boh, ktorý sedí na Svojom tróne a ktorý sa Svojmu izraelskému národu a jednotlivým mužom mimoriadnym spôsobom zjavoval. A ja dúfam, že i tebe osobne sa zjavil.

Ide o to, že Boh v Kristovi nadviazal s ľudstvom osobný vzťah a o to, aby sme ako jednotlivci skrze Ježiša Krista nášho Pána tento osobný vzťah ku Bohu získali.

V 5. Mojžišovej, kapitola 4, verš 35 a 36 stojí:

[35] Tebe to bolo ukázané na to, aby si poznal, že Hospodin je Boh a že niet iného okrem Neho.

[36] Z neba ti dal počuť Svoj hlas, aby ťa vyučil, a na zemi ti dal vidieť Svoj veľký oheň a Jeho slová si počul sprostred ohňa.”

Boh sa zjavil, On nie je mlčiaci, skrývajúci sa Boh, ale Ten hovoriaci a zjavujúci sa Boh. Pre všetkých, ktorí Boha zažili, je On tou najväčšou realitou, ktorá existuje na zemi, v nebesiach a v celom vesmíre.

V 5. Mojžišovej, kapitola 8 stojí vo verši 5 a 6:

[5] A budeš vedieť vo svojom srdci, že ako človek kázni svojho syna, tak Hospodin, tvoj Boh kázni teba.

[6] A teda budeš ostrihať prikázania Hospodina, svojho Boha, aby si chodil po Jeho cestách a aby si sa Ho bál.” [5 Mojž 8:5–6]

Boh nielenže prehovoril, On chce, aby sa dodržiavalo to, čo povedal. V 5. Mojžišovej 27 a 28 máme zoznam rôznych vecí, ktoré Boh vyslovil. Pozrime sa na ne trochu, niektoré veci prečítam, a vy všetci si môžete prečítať každý pre seba celú kapitolu, či už teraz alebo neskôr.

5. Mojžišova 27 od verša 9: **„A Mojžiš hovoril i kňazi Levitovia všetkému Izraelovi a vravel: Umlkni Izraelu a počúvaj!”**

Všimli ste si ako je to tu rozdelené? **„Mlč Izraelu a počúvaj.”**

Nech mi je dovolená jedna poznámka: Existuje mnoho ľudí, ktorí Bohu skáču do reči, a nie sú pripravení zmĺknúť, podľa Slova Písma: **„V stíšení sa a vo vytrvaní vám bude pomôžené.”**

Brat Russ určite vie, o čom teraz hovorím, keď to pripomínam. Existuje jeden milovaný človek, ktorý nám obom tu i tam zavolá, a počas rozhovoru, počas telefonátu, počujeme zakaždým v pozadí neustále hovoriť niekoho iného. Nielen toho muža, ktorý hovorí do telefónu, s ktorým sa rozprávame, v pozadí počujeme počas celého rozhovoru nahlas hovoriť i ženu.

Existujú ľudia, ktorí sa nenaučili mlčať, a to ani pred Bohom nie. Oni počas toho hovoria, majú svoje vlastné návrhy, nie sú pripravení stíšiť sa pred tvárou Božou, aby skutočne počuli, čo chce Boh povedať. Väčšina z nich si vymýšľa svoje vlastné odpovede a nepočúvajú tak správne. Tu je nám povedané: **„Stíš sa Izraelu a počúvaj, načúvaj.”**

Velmi dôležité pre nás všetkých, že by sme sa stíšili v Božej prítomnosti, vnútorne stíšili, aby sme k nám Boha nechali hovoriť, aby Jeho Slovo skutočne preniklo až do rozdelenia ducha a duše, morku a kostí, ako je to napísané v liste Židom 4 verš 12. **„Stíš sa Izrael a počúvaj, načúvaj.”**

Keď sme v Božej prítomnosti, tak máme počúvať, mlčky počúvať, prijímať do seba to, čo Boh hovorí, aby Slovo mohlo pôsobiť v našich srdciach a v našom živote.

Ďalej tu stojí [5 Mojž 27:9]:

[9] Tohto dňa si sa stal ľudom Hospodinovým, svojmu Bohu.”

Skrze Abraháma, Izáka a Jakoba si Boh vyvolil ľud, ale potom prišlo vyvedenie von, prišlo uzavretie zmluvy, zmluva Božia s týmto Božím ľudom. A preto všetky tie napomenutia a zdôraznenie tejto skutočnosti dnešného dňa: „**Stal si sa ľudom Pána, tvojho Boha.**”

V deň, keď sa stávaš Božím dieťaťom a si zaradený medzi Boží ľud, musíš čeliť slovám Pánovým, mlčky počúvať, aby si potom mohol premeniť na skutok to, čo sme skrze Božie Slovo počuli.

Potom nasleduje 12 za sebou nasledujúcich výrokov, ktoré musia byť dodržiavané, ak na nás má spočinúť Božie požehnanie.

To prvé ohľadom druhej časti prvého prikázania – 5. Mojžišova 27 verš 15:

[15] Zlorečený človek, ktorý by spravil rytinu alebo sliatinu nejakej modly, ohavnosť Hospodinovi, dielo rúk remeselníka, a položil niekde na skryté miesto. A všetok ľud odpovie a riekne: Amen.

Potom to pokračuje ďalej:

[16] Zlorečený, kto by si zľahčil svojho otca alebo svoju mat'. A všetok ľud povie: Amen.

Tak to je.

[17] Zlorečený, kto by preniesol medzník svojho blížneho. A všetok ľud povie: Amen.

Pokračuje to stále ďalej a ďalej. Ale my tu dnes nie sme na to, aby sme čítali veci, ktoré sa týkajú ľudí, ktorí Boha nenasledujú, ktorí Mu neveria, ktorí Mu nedôverujú a neslúžia, ale na to, aby sme si postavili pred oči ako vyzerajú požehnaní Pánovi.

My veríme v to, ako to Pavol napísal v liste Rimanom 16 na záver svojho posledného listu zboru v Ríme. Tu v liste Rimanom 16 od verša 25 hovorí:

[25] A Tomu, ktorý vás môže upevniť podľa môjho evanjelia a podľa kázne Ježiša Krista, podľa zjavenia tajomstva, zamĺčaného cez večné veky,

[26] ale zjaveného teraz a oznámeného skrze prorocké písma podľa nariadenia večného Boha cieľom poslušnosti viery medzi všetkými národmi.

Za akým cieľom? Aby vypôsobil poslušnosť viery. Všetky zjavenia, ktoré nám Boh už dal a možno ešte niektoré dá, ktoré teraz ešte nevidíme, a ktoré ešte možno uvidíme, to všetko neslúži k tomu, aby sme obohatili naše vedomosti, ale aby bola vypôsobená poslušnosť viery medzi všetkými tými, ktorí prídu do styku s kázaním evanjelia.

Žijeme v čase, v ktorom chcú mnohí mnoho vedieť a myslia si, že o čo viac vedia, o to lepšie to je. Vedomosti nadúvajú, láska buduje.

„*Blažená vedomosť, Ježiš je môj...*“, ako spievame. Blažené vedomie, že putujeme v Jeho stopách a putujeme a veríme tak, ako hovorí Písmo.

Teraz prečítam zoznam požehnaní, v nádeji a vo viere, že sa to vzťahuje na nás a že Bohom môžeme byť takto zaradení a tak zhodnotení, ako to tu stojí napísané v 5. Mojžišovej 28 verše 1 až 14. Vezmime si to k srdcu a patríme k tým, ktorí nielen sedia medzi mnohými, ale ako jednotlivci sa s Pánom stretávajú, dotýkajú sa Ho, sú Ním oslovení, sú Ním požehnaní ako takí, ktorých On z tej masy môže vyvolať a môže ku nám hovoriť ako takí, ktorým sa zjavuje.

Čítam z 5. Mojžišovej 28 od prvého verša:

[1] A stane sa, ak budeš naozaj počúvať na hlas, na pokyny Hospodina svojho Boha, aby si ostriehal a činil všetky Jeho prikázania, ktoré ti ja prikazujem dnes, ktoré som ti učinil za povinnosť, že ťa vyvýši Hospodin tvoj Boh nad všetky národy zeme.

Týmto začína. Ak to budeš konať, budeš o to dbať, aby si konal podľa všetkých prikázaní, ktoré Pán dal, tak tu stojí, verš 1:

„... tak ťa Boh vyvýši nad všetky národy zeme.“

[2] A prídu na teba všetky tieto požehnania a dostihnú ťa...

Naplnia sa na tebe, budú nám dané, naplnia sa, budú nás dostihať, budú zjavné, bude zjavné, že Boh je s nami a že nám požeňal.

Slovo „požehnanie“ nie je nejaký ohybný, nejaký pružný pojem, ktorý len tak stojí niekde v priestore. Požehnanie je zjavné skrze to, čo Boh na základe Svojho Slova mohol v nás vykonať. Abrahámovi povedal: ***„Požehnám ťa a budeš požehnaním.“***

Verš 2: ***„A prídu na teba všetky tieto požehnania a dostihnú ťa...“***

Počítajme predsa ako Božie deti s tým, že sme požehnaní Pánovi a že On naplní to, čo povedal a zaslúbil.

Druhá časť verša 2:

„... ak budeš počúvať pokyny Pána svojho Boha.“

A teraz nasleduje zoznam všetkých tých nádherných požehnaní.

Verš 3:

„Požehnaný budeš v meste a požehnaný budeš na poli.“

Boží ľud je všade požehnaný, či už v meste alebo na vidieku, kdekoľvek sa môžeme nachádzať, kto je Bohom požehnaný, je požehnaný. Pomyslite na ten čas, keď chcel Balák zlorečiť izraelskému národu a zavolať Balaáma, a Balaám sa chystal zlorečiť, ale hľa, musel uznať, že nemôže zlorečiť tomu, komu Boh požehnal a musel uznať: Na Izraeli nespočíva žiadne zlorečenie.

Prečo? Pretože je Bohom požehnaný. Ľudia môžu hovoriť čo len chcú, tí, ktorých Pán vykúpil, tí, ktorých Pán požehnal, zostávajú vykúpení a zostávajú požehnaní v mene Pánovom.

Verš 3:

„Požehnaný budeš v meste a požehnaný budeš na poli.”

Verš 4:

„Požehnaný bude plod tvojho života, plod tvojej zeme i plod tvojho hováda, mladé tvojho rožného statku i matky tvojho drobného stáda.”

Všetko bude požehnané. Na celom dvore, v maštali, v stodole, na poli, budeš požehnaný ako Pánom požehnaný ľud.

Pokračuje to ďalej vo verši 5:

„Požehnaný bude tvoj kôš i tvoje koryto na cestu.”

Predstavte si to, Boh myslel na všetko. I na pozemské blaho myslel.

„Požehnaný bude tvoj kôš na ovocie a tvoje koryto na cestu.”

Pritom myslím na tú vdovu v Starom zákone, keď k nej prišiel prorok a povedal jej: **„Priprav mi niečo jesť.”** A ona povedala: **„Nemám nič viac, ako len trochu múky pre mňa a môjho syna a potom zomrieme.”** [1 Kráľ 17]

A prorok hovorí: **„Daj najprv mne.”** Veľmi ťažká vec. Ale čo sa stalo? Múka v hrnci sa neminula a olej v džbáne taktiež nie. Boh žehná tým Svojim i v pozemskom a nebudú mať nedostatok, nebudú musieť žobrať, ale budú môcť rozdávať a darovať.

Verš 5:

„Požehnaný bude tvoj kôš na ovocie a tvoje koryto na cestu.”

Sestry, nie je to niečo nádherné? Byť Bohom požehnaný, keď chcete upiecť chlieb alebo koláč a miesite ho v mise na pečenie, a byť si toho vedomá: Boh žehná! Boh žehná!

Vy na poli ste si toho vedomí: Boh žehná.

V meste vedieť: Boh žehná.

Na vidieku vedieť: Boh žehná.

Boh nemôže inak, ako žehnať.

Verš 6:

„Požehnaný bude tvoj kôš a tvoje koryto na cestu. Požehnaný budeš, keď budeš vychádzať, a požehnaný budeš, keď budeš vychádzať.“

Vždy požehnaný. Či už ideme, odchádzame alebo prichádzame. Odchádzame ako požehnaní Pánom a vraciame sa nazad ako Bohom požehnaní. Nemôže to byť inak.

Boh má na zemi ľud. A prosím, porozumejme tomu: Zlorečenstvo bolo z nás odstránené na kríži Golgoty, aby Božie požehnanie na nás mohlo prísť v plnej miere. A to vám sľubujem, ak nás Boh v Kristovi požehnal, tak sme naveky požehnaní. Nemôže to byť inak. Ako by nám Boh s Ním i všetko nedaroval? [Rm 8:32] Smieme vo viere vyznať, že tí vykúpení sú ako Boží ľud Pánovi požehnaní, kdekoľvek sa nachádzajú.

Vo verši 7 nám je povedané, čo sa ešte bude diať: [5 Mojž 28:7]

„Hospodin to dá, že tvoji nepriatelia, ktorí by povstali proti tebe, budú porazení pred tebou.“

Čítal som to správne?

„Hospodin to dá, že tvoji nepriatelia, ktorí by povstali proti tebe, budú porazení pred tebou.“

Nie ty ani ja, my to nemusíme činiť; Pán pôjde pred nami, bude za nás bojovať podľa Slova Písma: **„Zachovajte pokoj, Ja budem za vás bojovať.“** [2M 14:14]

Ako často sme to už čítali: Ak Boží ľud Pánu dôveroval a vec nevzali do vlastných rúk, ale prenechali ju Bohu... A pritom myslíme dokonca na Dávida, keď bol Boží ľud hanobený a opovrhovali ním a vystúpil proti nemu Goliáš. On ako mladík, ktorý chcel priniesť jedlo svojim bratom, ktorí boli v armáde, a všetkým sa triasli kolená. A tu prišiel pastier... ale on prišiel s Pánom a Pán prišiel s ním. A on nedokázal zničiť, že neobrezaný Filištíнец Boží ľud takto hanobil. [1Sam 17:26]

A keď to videl, pozrel na to a spýtal sa, **„Kto je tento neobrezaný Filištíнец, akým právom sa rúha radom vojska všemohúceho Boha?“** A vedel: Tu sa niečo musí stať, takto to ďalej nemôže ísť. Bol vnútorne uchopený. Za akým účelom a prečo? Stál na strane Božej. A potom povedal: **„Ja tú vec s Božou pomocou vykonám.“** Prišiel v mene Pánovom.

Už som to tu niekoľkokrát povedal: Kto niekedy používal prak, tak ako ja... Ja som ho používal v mladosti veľmi často. Býval som na vidieku. Neviem na koľkých telefónnych stĺpoch som zostrelil zvončeky... Nebol som žiadny dobrý chlapec, to musím k tomu povedať, robil som mnoho neplechy, čím viac tým lepšie.

Ale kto raz používal prak, ten vie, aké ťažké je trafiť správne cieľ. K tomu je potrebného mnoho cviku, musíme vedieť ako to držať a kedy to pustiť.

A Dávid si nerobil starosti; vzal so sebou päť kameňov a prak, ale už prvý výstrel bol presný. Som Bohu taký vďačný, že nestrielal štyrikrát a potom raz sa i trafil, hľa, že už tá prvá strela sadla. A ten muž sa prevrátil a víťazstvo Božie bolo darované.

Úplne jedno, ktorým smerom by ten kameň vypustil, Boh by ho vzal a nasmeroval tam kam patrilo. Takú dôveru mal tento muž ku Pánu. Nemyslím si, že bol nervózny a myslel si: „Teraz pekne zamier a potom trafiš.“ Vedel jedno: V mene Pánovom nič nejde nakrivo! Vôbec nič nemôže ísť v mene Pánovom nakrivo, ak stojíme na Božej strane a Pánu dôverujeme a vieme: Toto je to miesto, na ktoré ma Boh postavil, toto je teraz moja úloha v tejto situácii, preto tu stojím, aby som v mene Pánovom konal to, čo teraz musí byť vykonané. On vedel, že ho Boh ku tomu určil a stalo sa to.

Čítajme ďalej, začneme ešte raz od verša 7:

„Hospodin to dá, že tvoji nepriatelia, ktorí by povstali proti tebe, budú porazení pred tebou. Jednou cestou vyjdú proti tebe a siedmimi cestami budú utekať pred tebou.” [5 Mojž 28:7]

Vy viete, keď armáda zaútočí, prichádza s veľkou mocou, a keď sú porazení, keď je armáda porazená, tak sú porazení v každom ohľade, nie len porazení, ale i zničení. A každý sa potom snaží nejako odtiaľ uniknúť, na jednej ceste prídu rozptýlení, porazení, po siedmich cestách sa budú vraciať tí, ktorí pozostali po boji.

Pokračuje to ďalej vo verši 8:

„Hospodin prikáže Svojmu požehnaniu...”

Čítali ste to? Pán dá pri tebe vládnuť požehnaniu.

Ó, Bože, nech Tvoje požehnanie nad nami zavládne – v meste, na vidieku, v koši s ovocím, v mise na pečenie, kdekoľvek to je.

Pane, nech Tvoje požehnanie nad nami panuje, zavládne.

Tak to stojí napísané – verš 8:

„Pán prikáže Svojmu požehnaniu, aby nad tebou zavládlo, aby bolo s tebou v tvojich zásobárňach a vo všetkom, po čom siahne tvoja ruka, a požehná ťa v zemi, ktorú ti dá Hospodín tvoj Boh.“

Je to jednoducho nádherné, že Pán sa o všetko postaral a my Mu už len smieme dôverovať a poslušne nasledovať, aby mohlo byť Jeho požehnanie i zjavné. Požehnanie je spojené s vierou, áno, s poslušnosťou viery, totiž konať to, čo Boh prikázal. **„Pán dá, že nad tebou zavládne požehnanie.“** Verš 8. To prajem sebe, prajem to nám všetkým, že by Pán, všemohúci Boh Svoje požehnanie nad nami nechal zavládnuť.

Existuje jedno miesto, zrejme 4. Mojžišova, zrejme 6. kapitola, kde Pán prikázal Božím služobníkom ako majú žehnať izraelskému národu. 4. Mojžišova, kapitola 6 od verša 22:

[22] A Hospodín hovoril k Mojžišovi a riekol:

[23] Hovor Áronovi a jeho synom a povedz: Takto budete žehnať synov Izraelových hovoriac im:

[24] Nech ťa požehná Hospodín a nech ťa ostrihá!

[25] Nech dá Hospodín svietiť na teba Svojej tvári a nech ti je milostivý!

[26] Nech pozdvihne Hospodín na teba Svoju tvár a nech ti dá pokoj!

[27] A keď takto položia Moje meno na synov Izraelových, Ja ich požehnám.

Nie je to nádherné Slovo?

My žehnáme v mene Pánovom, žehnáme pretože Boh požehnal. To znamená: My vôbec nemôžeme požehnať, my môžeme len vysloviť pranie požehnania. Boh je Ten, ktorý žehná na večnosť. A komu požehnal, ten zostáva požehnaný.

Ale tak ako to tu stojí napísané, verš 23: **„Takto budete žehnať synov Izraelových... že položia Moje meno na synov Izraelových“**

Vždy sa to musí diať v mene Pánovom. Boh nie je skrytý za nejakými mnohými titulmi, Boh sa zjavuje vo Svojom mene.

V Starom zákone v zmluvnom mene Jahve, ako Ten večne existujúci.

V Novom zákone v mene Ježiš – Jahve záchranca. On má meno!

„Nazveš Jeho meno Ježiš, pretože On Svoj ľud spasí od ich hriechov.“ [Mt 1:21]

Všetko, čo činíme v slovách alebo v skutkoch, činíme v mene Pána Ježiša Krista. [Kol 3:17]

Ďalej čítame vo verši 9:

[9] Hospodin si ťa postaví za Svoj svätý ľud, posvätený ľud...

Nie len vykúpený, posvätený ľud!

[9] ... ako ti prisahal, keď budeš ostriať, keď budeš poslúchať prikázania Hospodina svojho Boha a budeš chodiť po Jeho cestách.

[10] A uvidia všetky národy zeme, že si oprávnene nazývaný ľudom Pánovým, a budú sa ťa báť." [5 Mojž 28:9–10]

I toto Slovo sa dotýka môjho srdca.

Izraelský národ mal byť tak požehnaný, že celý svet, že všetky národy mali rozpoznať, že títo ľudia sú tí Bohom požehnaní. Čítam to ešte raz:

[9] Hospodin si ťa postaví za jemu posvätený ľud, ako ti prisahal, keď budeš dbať o tieto prikázania Pána svojho Boha a budeš chodiť po jeho cestách.

[10] Potom uvidia všetky národy zeme, že oprávnene si nazývaný ľudom Pánovým.

Vy milí, ku tomu to musí dospieť s novozákonnou Cirkvou – že by na konci bola požehnaná tak, ako bola požehnaná na začiatku, že by bolo Božie požehnanie skrze nadprirodzené pôsobenie Ducha mocne zjavné na tých, ktorí prichádzajú pod hlas Slova, že by na nich bolo zjavné, že sú Božím ľudom – tí požehnaní a o požehnaní nielen hovoria.

Verš 10: „**A všetky národy zeme majú vidieť, že si oprávnene nazývaný ľudom Pánovým.**”

Nech sa to tak stane s nami, s celým ľudom Pánovým, s Cirkvou živého Boha, že by sme boli oprávnene nazývaní Cirkvou Pánovou, pretože požehnanie Pánovo môže byť skrze nás a v nás zjavným.

Kto by chcel byť na základe Svätého Písma Bohom požehnaný, kto by chcel patriť ku ľudu Božiemu, ktorý je požehnaný? Verím, že to je túžba nás všetkých. Nielen byť vykúpení, ale byť Pánu posvätení, zasvätení, Jeho skutočné požehnanie v mnohorakosti vidieť zjavné v našom strede, v našom živote.

Nie nejaké iné národy, ale Boží ľud má byť viditeľným, citelným spôsobom Bohom požehnaný – na poli, v dome, v pozemskom, v duchovnom – Boh je žehnajúci Boh.

Verím, že i nám požehnal, našu cestu pripravil, otvoril naše srdcia, aby sme mohli prijať to, čo nám chce dať. I dnes smieme pristupovať k nášmu Pánu, k nášmu prímluvcovi, ku trónu milosti, aby sme Ním boli nanovo požehnaní.

Prosím, prijmite to a uchopte, že z milosti smieme patriť ku Cirkvi živého Boha. Ako sme to preberali, Boh hovoril ku Izraelu, že majú mlčať: „***Dbajte o to mlčať...***” Nie hovoriť, mlčať. Keď Boh hovorí, tak v medzičase nemusíme hovoriť my, potom nechávame hovoriť Jeho a my otvárame naše srdcia, aby to, čo hovorí, do nás preniklo a mohlo sa to stať v našom srdci skutočným zjavením.

Nech je skrze kázanie Slova vypôsobená poslušnosť viery – skrze zvestovanie toho nádherného evanjelia nášho milovaného Pána a spasiteľa Ježiša Krista. Vezmite si to k srdcu: Zlorečenstvo bolo z nás sňaté, požehnanie Božie prišlo skrze Krista na nás všetkých.

Možno ešte to jedno Slovo z listu Galaťanom, na ktoré som si práve spomenul, lebo tam je skutočne čierne na bielom reč o požehnaní, ktoré máme skrze Krista obdržať.

Galaťanom kapitola 3 od verša 8:

[8] A písmo predvidiac, že Boh z viery ospravedľňuje pohanov, predzvestovalo Abrahámovi zaslúbenie spásy: V tebe budú požehnané všetky národy.

[9] A tak teda tí, ktorí sú z viery, prijímajú požehnanie spolu s veriacim Abrahámom.”

Môžete čítať ďalej, povedal som, že by som chcel skončiť.

Je ešte jedno slovo v rovnakej kapitole, Galaťanom 3... Áno, mohli by sme to všetko čítať.

Tu je reč o požehnaní Božom v Kristovi a síce verš 22, Galaťanom 3 verš 22:

[22] Ale Písmo všetko uzavrelo pod hriech, aby zaslúbenie na základe viery v Ježiša Krista bolo dané veriacim.”

A potom je ešte iste ďalšie slovo, kde je reč o požehnaní, možno verše 15 a 16, všetci si to môžete prečítať.

V Kristovi nás Boh požehnal!

Prijmite to, verte tomu a prežijeme to, a vysvedčíme. A iní to budú musieť taktiež činiť, pretoževidia, že Boh nám v Ježišovi Kristovi našom Pánovi požehnal každým požehnaním, ktoré v nebeskom svete existuje.

Chválené a velebené buď Jeho nádherné a sväté meno.

Amen.